Maskeeraajarobotit olivat saaneet työnsä tehtyä ja vetäytyivät takaisin katonrajaan taittamalla kasaan pitkän ulokkeen jolla olivat kiinni katossa. Nousimme Mian kanssa maskeeraustuoleista. Tuijotin edelleen edessäni olevasta peilistä heijastuvaa vierasta hahmoa. En ollut edelleenkään sen tottuneempi näin aidonnäköiseen muodonmuutokseen, vaikka tämä oli jo toinen kerta. Kasvonpiirteeni olivat muuttuneet pyöremmiksi ja sileämmiksi, ihoni oli astetta tummempi kuin olisin ruskettunut auringossa ja nenäni oli hieman eri mallinen kuin mitä se oikeasti oli. Miankin kasvonpiirteet olivat melko erilaiset kuin todellisuudessa. Silti ne olivat täydellisen aidonnäköiset. Päältä päin ei huomannut mitenkään, että kyseessä olivat valekasvot. Nousimme tuoleista ja Adam tarkasteli meitä arviovalla katseella. "Puhdasta jälkeä", hän totesi. Sen jälkeen Adam ojensi Mialle pienen metallisen esineen. Minusta esine näytti jonkin sortin koirapillilliltä. "Mikä tuo on?", kysyin. "Hätäpilli", Adam vastasi, "Jos joudutte pulaan, puhaltakaa siihen. Benin johtamalla lähistöllä odottavalla iskuryhmällä on laitteita joilla havaita hyvin heikotkin ultraäänet. He tulevat avuksenne heti jos havaitsevat pillin äänettömän vihellyksen." Ovelaa, ajattelin. Pystyimme kutsumaan apua, vaikka Vihreän silmän tukikohdan suojajärjestelmät estivätkin sähköisten viestimien käytön. Esine olikin lähempänä koirapilliä kuin olisin osannut arvatakaan. Ben ajoi hiljaa hurisevaa sähköautoa pitkin köyhien vyöhykkeen rapistuneita ja halkeilevia katuja. Mia istui pelkääjän paikalla ja minä istuin takapenkillä. Perässämme kulkevassa pikkubussissa olivat tueksemme tulevat iskujoukot. Erään ison rapistuneen betonirakennuksen kohdalla Ben pysähtyi. "Jatkakaa tästä jalan, jotta ette herätä epäilyksiä. Muistattehan reitin, jonka kävimme läpi kartasta?" Minä ja Mia nyökkäsimme. Sitten hyvästelimme Benin ja poistuimme autosta. Olisi paljon vähemmän huomiota herättävää saapua paikalle jalan. Ensinnäkin siksi, että köyhien alueella harvoin liikkui autoja. Toisekseen siksi että Vihreän silmän jäsenet paheksuivat jopa sähköautoja. Polttomoottorillisilla autoilla kukaan ei ajanut muutenkaan, sillä niitä ei ollut ollut myynnissä vuosikymmeniin. Niiden valmistaminen oli kielletty osana ilmastonmuutoksen vastaisia toimia. Ilmastonmuutos olikin saatu hidastumaan, mutta pysähtynyt se ei ollut edelleenkään ja säiden ääri-ilmiöt voimistuivat edelleen. Europolikseen tämä vaikutti enimmäkseen etelästä tuotavien elintarvikkeiden korkeina hintoina ja ilmastopakolaisten vyöryinä. Euroopan Unionin liittovaltion alue oli vielä kohtalaisen hyvinvoivaa aluetta, vaikka ajoittaiset rankkasateet ja lämpöaallot tuhosivatkin joskus osan sadoista. Saavuimme harmaan betonirakennuksen luokse, joka näytti olevan jonkinlainen pienehkö teollisuushalli. Isot teräksiset pariovet oli lukittu riippulukolla, mutta hallin ja viereisen rakennuksen välisellä sivukujalla oli avoinna oleva ovi. Oveen nojaten seisoi yrmeän näköinen isokokoinen mies. Kävelimme hänen luokseen ja tervehdimme häntä, sekä selitimme tulleemme Vihreän silmän kokoontumiseen. Hän murahti epämääräisen tervehdyksen ja pyysi meitä ojentamaan kätemme. Teimme työtä käskettyä, ja hän valaisi kämmenselkiämme ultraviolettilampulla. Nähtyään vihreänä hohtavat tatuointimme, hän antoi meille luvan mennä sisään. Saavuimme kolkkoon halliin, jossa oli riveihin järjestettyjä tuoleja. Tuolirivistöjen väliiin muodostuva käytävä oli peitetty rähjäisillä matoilla. Suurimalla osalla tuoleista istui jo joku. Ihmiset olivat pukeutuneet vanhoihin ja kuluneisiin vaatteisiin, joita oli paikkailtu useaan otteeseen. Oli miehiä, naisia, sekä muutama lapsikin. Vanhuksia ei juuri näkynyt. Se johtui luultavimmin siitä, että köyhien vyöhykkeellä ei eletty kovin vanhoiksi. Mukana oli tosin myös ihmisiä, jotka näyttivät sen verran hyvinvoivilta, että heidän täytyi asua keskiluokan vyöhykkeellä. Kuljimme Mian kanssa penkkien välissä ja istuimme kolmannen penkkirivin reunassa oleville tyhjille paikoille. Penkkirivistöjen edessä oli puinen puhujanpönttö. Sitä kohti lähti kävelemään hallin reunalta hahmo, joka oli pukeutunut vihreään hupulliseen kaapuun, joka ulottui polviin asti. Hahmolla oli kasvojen yläosan peittävä musta naamio. Kaapu teki

ruumiinrakenteen hahmottamisen hankalaksi, mutta arvelin että kyseessä oli miespuolinen henkilö. Hahmo asettui puhujanpönttöön ja sanoi, ”Olkaa tervehdityt Vihreän silmän lapset!” ”Ole tervehditty oi Metsänvartija!”, ihmiset vastasivat kuorossa. Kumea jylisevä ääni oli vahvistanut epäilykseni. Puhuja oli mies. Jokin äännessä häiritsi minua, mutta en oikein tiennyt mikä. Metsänvartija aloitti puheensa, paasaten vahvalla jylisevällä äänellä. ”Kuten tiedätte Europoliksessa on liikkeellä uusi tappava tauti. Tämä tauti näyttää kuitenkin olevan vaarallinen vain gm-eliitille. Kuinka ihmeellinen onkaan luonto, kun se näin on alkanut toteuttaa oikeudenmukaisuutta. Me olemme saaneet osamme taudeista, sillä aikaa kun gm-eliitti on elänyt suojattuna keinotekoisesti tuotetulla vastustuskyvyllä jollainen ei ole luonnollista ihmiselle. Nyt luonto on saanut tarpeekseen. Se on vapauttanut vihansa gm-eliitin päälle, joka on leikkinyt jumalaa liian kauan!” Väkijoukko alkoi hurratta. ”Pyydän hiljaisuutta!”, Metsänvartija jyrähti. Yleisö hiljeni saman tien. ”En voi kylliksi painottaa kuinka hyvään aikaan kaikki tämä tapahtuu. Olen kuullut eräästä luotettavasta lähteestä, että gm-ihmiset ovat yrittäneet jo tavoitella ikääntymisen pysäyttämistä. Voitteko kuvitella?! He yrittävät tehdä itsestään jumalia! Onneksi heidän myrkylliset unelmansa ovat murskautumassa. Virus tuhoaa heidät ja me vapaudumme gm-eliitin orjuudesta!” ”Alas gm-eliitti!”, yleisö alkoi huutaa kuorossa. Kun yleisö oli pauhannut tarpeekseen, Metsänvartija päätti puheensa sanoen, ”Luonto toteuttaa oikeutta. Ja aina lopulta luonto löytää tien.” ”Luonto löytää tien”, väkijoukkko toisti yhteen ääneen. Minä ja Mia olimme istuneet vaivaantuneina oikein osaamatta päättää näytelläkkö mukana hurmioituneen väkijoukon kanssa vai ei. Vilkaisin varovasti ympärilleni. Ainakaan kukaan ei näyttänyt kiinnittäneen huomiota passiivisuuteemme. Yllättäen Metsänvartija sanoi jotain, joka sai vereni seisahtumaan. ”Joukossamme on tunkeilijoita.” Vihreän hihan verhoama käsi ojentautui ja sormi osoitti suoraan minua ja Miaa kohti. ”Ottakaa tunkeutujat kiinni!” Samassa ympärillämme olevat ihmiset nousivat tuoleiltaan ja tarttuivat meihin, lähtien raahaamaan meitä kohti puhujanpönttöä. Metsänvartija astui pois puhujanpöntön takaa. Etummaisesta penkkirivistä hänen seuraansa liittyi kaksi muuta vihreäkaapuista hahmoa. Toinen oli isokokoinen mies, toinen sirovartaloinen nainen, jonka tummat hiukset valuivat ulos hupun alta. Meidät tuotiin kolmikon eteen. Metsänvartija katseli meitä arvioivasti. ”On perin harmillista että tapaamme näin ristiriitaisessa tilanteessa Teo”, hän sanoi. Järkytyin. Miten ihmeessä Metsänvartija tiesi nimeni, ja kuinka hän tiesi että se olin minä valekasvojen takana? Se ei kuitenkaan ollut edes kaikkein järkyttävin asia. Tajusin nimittäin vastauksen ensimmäiseen kysymykseen, sillä lähietäisyydeltä ja normaalista puheäänestä myös minä tunnistin Metsänvartijan. Metsänvartija oli Välittäjä. Jatkuu